

POSTUPICKÝ OBČASNÍK

S!INGL

REPORT Z PLESU

Protože my máme
něco,
co nikdo nemá.
Kluka, co nemá
hranice.

ROZHOVOR

S PROF. FOUSKEM

Učení?

Lepší než
masový hrob

Slovo úvodem

TOM MALIMÁNEK

Tak se opět Postupická dočkala dalšího Singlu. Věnovali jsme mu skutečně spoustu času, a tak doufáme, že naše probdělé hodiny psaní budou stát za tvých několik chvil čtení.

Dozvíš se informace ze zákulisí naší školy, vyzpovídali jsme další dvě ikony gymnázia: pana učitele Fouska a paní vrátnou z vedlejší budovy. Dočteš se o zimních střediscích, která jsou malá rozlohou, ale velká významem. U nás se meze nekladou – někdo z naší školy dělá hudbu, někdo básně, no a jiný zase striptýz. Rasismus, soutěž, poezie... Tím vším je letošní první Singl nabitý.

Tak se v klidu usad', nenechej se nikým rušit a ponoř se do příběhů a úvah Singl redaktorů. Jsme rádi, že nás podporuješ.

Za celou redakci Ti přeji příjemné čtení.

1/2

Humans of Postupická

3

Vykradená lucerna očima asociálního maturanta

4

Mikro Alpy u Prahy

5/7

Rozhovor s profesorem Fouskem

8

I černá barva je furt barva

9

Jednorožci mezi námi

10/11

Samurai

12

Vánoce jinak

13/14

Weedkovice

15/16

Nový rok-Nové já?

17/18

Rozhovor s paní Olgou

19/20

Kraków

21/22

Poezie

23/24

Kulturní přehled

25

Poesie v Crossu

26/27

Nejlepší přezdívka

28

Strančice

LUKÁŠ FEŇA

ANNA STEHLÍKOVÁ | KAČKA PRAVDOVÁ

Prvním impulzem byl alkohol, bylo to tehdy na privátu, na mejch sedmnáctých narozeninách. Prostě jsem se opil, byl jsem s hol-kama v pokoji a napadlo mě, že se svlíknu, tak jsem se svlíknul.

A pak to šlo postupně s menší a menší mírou alkoholu, až jsem se svlíkal i na veřejných akcích. A mě to vlastně baví, dělat tu show, bavit ty lidi a vlastně bejt ve středu pozornosti, je to takový docela ubohý no,.. Kritika přichází jak kladná tak i záporná.

K tomu maturáku, já jsem si upřímně myslel, že to projde, upřímně jsem si myslel, že se nad tím mávne rukou. Udělal jsem to proto, že jsem to udělat chtěl a aby se holky stihly převlíknout. A ve třídě mi nevěřili, že se svlíknu úplně, věřili, že jen do těch mých krásných spodek.

Postupická mi dala spoustu nejlepších kamarádů, spoustu zážitků na školních výjezdech a spoustu protrápených hodin ve škole.

Hlavně ti kamarádi, ti jsou asi nejlepší, ono o tu školu asi ani tak nejde, jako o ty lidi. Ale klidně bych si dal ty čtyři roky znova, já

nechci vyrůst. Já jsem si říkal, že bych chtěl bejt navždycky ve třetáku. To je fakt nejlepší na světě, hlavně sporták. Opakovat si furt sporták dokola?!

Mým životním vzorem je Jiří Palouček, protože má skvělý smysl pro humor, taky má často stejný názor na věci, jako já. Třeba, že je mu většina takových těch důležitých věcí úplně jedno. Taky ho nepohoršilo, ale potěšilo ho moje vystoupení. Já neposiluju, ale on mi řekl, že asi posiluju, to znamená, že asi vypadám dobře. Prostě mě ten člověk baví, je hrozně veselej a rád poslouchám jeho příběhy.

Třináct let jsem hrál fotbal, to byl můj hlavní koníček, vlastně všechen můj volnej čas. Už nehraju, protože jsem chtěl změnu, chtěl jsem dělat něco jinýho. A teď chodim fandit, fandil jsem už odmala, ale ne aktivně, ne naplno.

No a docela rád piju pivo. Nejradši Kozlík. ■

DOMINIK ŠINÁGL

ANNA STEHLÍKOVÁ

Jednou takhle v létě jsem se rozhodl, že bych chtěl mít něco svého. Něco na co bych mohl být trochu hrdej. Módní značka mě lákala asi nejvíc. Tak jsem si řekl, že založím vlastní. To byla první myšlenka.

Teď na podzim jsem se o tom bavil s kamarádem. Řekli jsme si: „Jo, založíme si značku.“ Z myšlenky se stala skutečná akce. Měli jsme problém s vymyšlením názvu. Pak jeden den přišel – Hometown. Název má poselství. Hometown může být kdekoliv na světě a může si ho koupit kdokoli na světě.

Začali jsme “zlehka”. Vyrobíme čepice. Následovalo shánění dodavatele, jaký materiál zvolit a tak. Kdybych ten čas co jsem nad tím dělal, strávil místo toho makáním v mekáči, tak mám desetitisíce. Ty začátky byly komplikovaný.

Stejně to beru čistě jako koníček. Chtěl jsem to jen zkusit a uvidíme co dál. Zatím je to u čepic. Na léto plánuju snap-backy, trička a tílka. Taky pracujeme na zdokonalení loga. Pokud jde o prodej. Nemáme internetové stránky a ani je nechceme. Máme stránku na facebooku – Hometown label. Kde si rozkliknete ikonu Koupit. Zobrazí se vám instagramový účet, který je tvořený jako eshop. Jsou tam všechny čepice nafcené na krásných dívkách (úplný princezny!), jejich ceny a popisy. A hlavně email, na který napíšete své přání. Děláme to proto, že nám jde o přímý kontakt se zákazníky. Pokud máte nějaký plán, začněte s jeho uskutečněním právě teď! Okej, škola je důležitá, ale pokud vás nebaví, tak na ní ser* nebo jí dodělejte a začněte dělat, co chcete a co vás baví! ■

Vykradená lucerna očima asociálního maturanta

Fronta až na schody, bolavý nohy, nikdy neviděný džegr a striptýz za všechny prachy

ADÉLA BÍLKOVÁ

Je 25. ledna a vyučování Gymnázia Postupická končí dříve, pro maturanty skončilo předchozí den. 25. leden je totiž velký den. Má 24 hodin a už od ranních hodin, kdy slepice a kohouti přivolávají nový den, maturantky se připravují na svůj večer, který bude patřit jen jim. Chodí ke kadeřnicím, jedou si pro půjčované šaty a snaží se, aby jejich vzhled byl vypimpenej na nejvyšší možnou úroveň, aby se za pár hodin v těch šatech a účesech mohly pocít v Lucerně a naříkat na bolavé nožky. A pak lidi jako já, spí skoro do odpoledních hodin, protože je jim nějaký ples u patričních míst. Ale zase zároveň, jakmile začne docházet čas, začnou panikařit, že nic nestíhají. A zatímco kosmetičky malují maturantkám fasády, aby nechodily bez ksichtu. Mě taky přidělavá fasádu bratrova přítelkyně a sekýruje mě, ať si upravím nalakované nehty, ať neotvírám oči, ať sebou nešiju a nedělám další věci, které právě v tu chvíli provádím. Maturanti mají totiž do Lucerny přijít dříve, aby si natrénovali nástup. A tak, jakmile přijdete ke vstupu do velkého sálu, ta pravá sranda teprve začne. Milí pánové prohledávají všechny tašky, aby nenašli nějaký kontraband. Je na to pokuta 10 tisíc korun. A jakmile se dostanete dolů, pošlou vás do Lucernského podzemí, kde jsou šatny. A taky spoustu podivných dveří, které nikdy nechcete otevřít. Sotva si stihnete odložit svoje věci, už vás volají, že si natrénujete nástup. S kým jdete ve dvojici víte teprve od předchozího dne. Na nástup tu váš parták není. Nástup musí být na fip top, aby to bylo obludárně a setsakramentstky hustý. Až se vyřeší veškeré věci a vypadá to, že to žádné lempl nezkaží, je rozchod. A vy máte dvě hodiny na to se opít ještě předtím, než skočíte do šatů a do těch podpatků, které se vás chystají zradit. Nakonec se do těch šatů dostanete dřív, aby potom nebyl problém. A samozřejmě máte na sobě ty vysoký boty, ze kterých se vám dělá blbě. A tak se procházíte Lucernou směrem k pitivu a na to cigárko, které si opravdu zasloužíte. No, a mezitím potkááte ostatní maturanty a maturantky. Všichni se na sebe smějeme, jakobychom se všechny znaly osob-

ně a byly kamarádky už od dětství. Říkáme si navzájem krásné věty o tom, jak nám to sluší, zdravíme se a děláme, že jsme jemné bytosti. Ne, nejsme.

Lucerna se plní, druhé patro se plní kouřem, naše těla se plní alkoholem a přichází dlouho očekávaný nástup. Hraje hudba od nějaký skupiny, od které znáte jen písničku Little talks. Tuhle písničku jste poprvé slyšeli před pár hodinami. A kdo se mě zeptal, kdo se nás zeptal, jestli ji chceme? Ticho po pěšině. Lol. Nohy vás kurevsky bolí, ale snažíte se to vydržet. A tak stojíte v tom kolečku, už se to šerpuje a ty štekle vás chtějí zabít. Pro někoho, kdo nenávidí šaty a radši by vzal tyfus zadarmo, aby nemusel na ples je tohle horší než peklo. Lucerna je peklo. Lucerna je plná lidí. Prej vyprodáno. A vy jste plni bolesti, vaše nohy vás nenávidí a vy nenávidíte sami sebe. A přichází projev ředitele školy a mluvčí za všechny maturanty. Minimálně čtvrtina lidí tu holku vůbec nezná, nebo zná, kdo ví. Její řeč je plná zbytečných slov, mluví o nějakých hvězdách nad Lucernou. Ne, nad Lucernou visí leda tak smog. A ještě, než k vám dojde Marťa a Marťa, tak se vaše stříbrné blyštivé botky válejí na hanbě a vy si spokojeně protahujete nohy. Šerpující dojde k vám, dají vám šerpu, tělocvikář, vám přeje nějaké věty, které nejspíš dávají smysl, když je označíte za patos, ale stejně vás to trošku hřeje u srdíčka. Lol. Nasadí vám kytičku na ruku, ale ta sranda ještě nekončí. Začnete se fotit, protože prostě chcete mít vzpomínky na večer, kdy jste si přáli umřít. A teď si na to počkejte. Přichází něco, o čem se vám nechce zdát ani v tý nejhorší noční můře. Sbírání peněz. Roztahujete plachtu a kroužíte dvě kolečka celým sálem, abyste sesbírali co nejvíc peněz, které na vás lítají ze všech stran. Pár kováků vás dokonce strefí do hlavy, ale vy se usmíváte. Vaše ruce se snaží sladit s rukama vašich spolužáků, aby vám plachta, které se držíte, neutrhla ruce a to se vám nedaří. Ke konci jste jen zpacení, nasraní a chcete se jen opít do němoty, ale musíte to vydržet. Pak ještě následuje tanec s rodiči. Blues, které

má trvat max dvě minuty. S tátou děláme, že tančíme, ikdyž ani jeden z nás neví, jak se to vlastně tančí a proč to všem ostatním jde tak skvěle. „To už je víc jak dvě minuty,“ zlobí se táta. Já se směju, taky bych téhle tirádě utekla. Sorry táto. Tanec nakonec skončí a oba si oddechne. Tenhle patos nechce nikdo. S tátou jsme si hodně podobní, neradi děláme zbytečné věci. No, jen jedna chybička se vloudila. Já. (Dělám si srandu, žejo..) Volná zábava. Pokud dovolíte, ráda bych přeskočila na půlnočka. Obdivuji všechny třídy, které se krásně sladili. Máte moji pochvalu. Chválím i tu svoji. Tématická třešnička na dortu. Protože my máme něco, co nikdo nemá. Kluka, co nemá hranice. Pamatujete, jak jsem psala o tom chlapci, který se svlékl na #PP? Tento chlapec je můj spolužák. Všichni jste to viděli, že? Před očima prarodičů a vnoučat se nám tento amatérsky striptér svlékne do roucha Adamova. Kdo nevěří, ať tam běží, že? Nebojte, stačí naskenovat přiložený QR kód a je hotovo :) A jak to bylo s džegrem, který se v Lucerně nikdy neobjevil? Nikdo ho v plachtě neprošel do šatny, nikdy. Nikdy ho nikdo neviděl, nikdy ho nikdo nevyopil. Nikdy tam přeci nebyl. Přiznat to..za to by byla pokuta 10 tisíc korun českých. Jeho majitel si na něm nikdy nepochutnal, protože tam nikdy nebyl. ■

Mikro Alpy u Prahy

TOM MALIMÁNEK

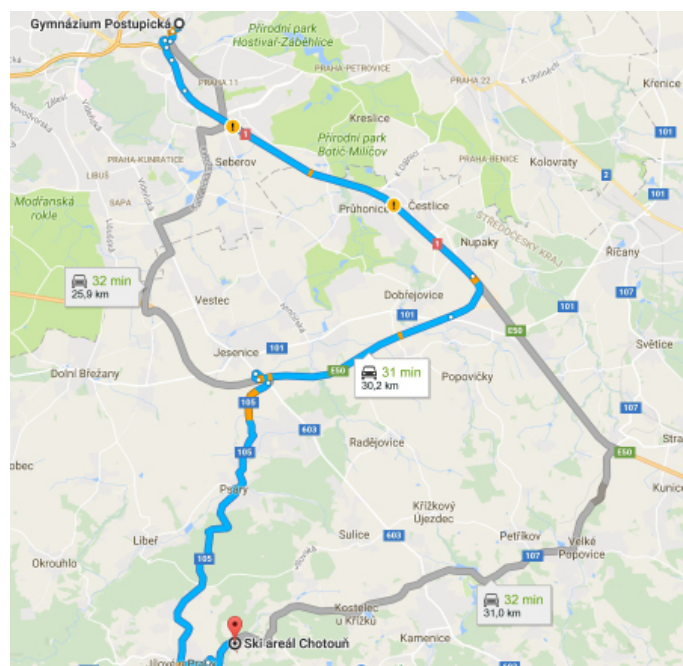
Znám spoustu sportů a několik sportovních kroužků
 Zjsem už vystřídal. Byl jsem tenista, karatista, fotbalista, beachvolejbalista, florbalista, cyklista...

Ovšem je sport, který si mě naprosto získal, pohltil mě a já mu bezprostředně propadnul – snowboarding. Miluju ten pocit, je to (skoro) jako orgasmus. Avšak jednu malou nevýhodu snowboarding má... Člověk potřebuje sníh, spoustu sněhu na to, aby si zajezdil. A lidé z Prahy i okolí to mají do hor přeci jen nějakou tu stovku kilometrů. Chceš se sbalit, sednout do auta nebo autobusu a do půl hodiny jezdit? Vyraž na Chotouň!

Tady u nás na horách, hned vedle Jílového u Prahy, se rozprostírá největší parkoviště široko daleko. Nad ním vedou hned dvě rovnoběžné pomy až k samému vrcholu Chotouňského kopce. Výhled neskrývá malebnou krásu údolí a zvláště při východu či západu slunce se Vám mohou naskytnout skutečně dech beroucí scenérie zdejší krajiny. Z vrcholu až dolu k občerstvení to máte pouhých 300 metrů, takže ať Vás hlad zaskočí kdekoliv na svahu, neumřete na žaludeční vředy. No a pokud nejste zrovna fanoušci front jako kdysi na banány, nejezděte sem v sobotu ani v neděli mezi 10. a 16. hodinou.

Ovšem když pomínu víkendovou koncentraci lidí a malý kopec, je to vcelku idylické místo. Nečekejte žádné nekonečné alpské sjezdovky, ale na blbnutí na prkně, nabourání týdenního stereotypu či naučení se lyžování nebo snowboardingu je to místo jako stvořené. Tedy, je pro to stvořené.

Mímo občerstvení, parkování nebo půjčovny nabízí Ski areál Chotouň také školu lyžování a snowboardingu. A když zrovna nejsem ve Vítkovickém snowparku, tak mám na sobě žlutou bundu instruktora a víkend co víkend vychovávám nové snowboardisty, mladou krev na prkně.

A právě v tom vidím největší přínos celé Chotouně – zrodí se zde nepřeberné množství budoucích lyžařů i snowboardistů. A kdo ví, třeba jsem zrovna dnes naučil obloučky novou Samkovou nebo Pančochovou.

Tak až někdy ve středu nebudete vědět co s časem, vytáhněte paty zpod počítačového stolu, vezměte bundu, rukavice, prkno nebo lyže a přijedte nebourat pražský stereotyp na sněhu. ■

**o fotbale,
rebelství,
první lásce**

a milionu v kapse

ANETA JAGSCHOVÁ | ANNA STEHLÍKOVÁ

Menší „průzkum osobnosti“ na začátek:**Fotbal nebo hokej?**

Fotbal.

Kafe nebo čaj?

Kafe.

Pivo nebo víno?

Pivo.

A jaké máte nejradší?

Ježíš, skorem každý. Český.

Odkud pocházíte? Jste z Prahy?

Já jsem z Prahy, takže nuda. Žádná exotika oproti panu školníkovi.

Život na venkově nebo ve městě?

Na venkově.

Ale žijete tedy ve městě?

Nežiju. Já žiju za Prahou. Květnice – jakýsi satelit na hraně venkova a města. Já bych radši, aby to byl venkov, mnozí obyvatelé bohužel spíše město. Mají tam problém s běhajícími psy a tak podobně.

Máte radši léto nebo zimu?

Léto.

Knedlo vepřo zelo nebo svičková?

Svičková.

Karel Gott, AC/DC nebo Beatles?

Beatles.

Andrej Babiš nebo Miloš Zeman?

Ani jeden.

Jak se dneska máte?

No, tak celkem obstojně. Nestěžuju si.

Máte nějakou oblíbenou knihu? Něco jako knihu vašeho srdce?

Tak nějakou asi mám. Mám docela rád některý knihy od Dostojevského – Zločin a trest, Bratři Karamazovi.

Máte rodinu?

No, jasně. Jsem ženatý a mám jednoho syna.

A kolik je synovi? Co dělá?

Synovi je 15 a je taky na gymnáziu.

Kam chodí na gymnázium?

Na Omskou.

Myslíte, že je lepší než Postupická?

Tak to těžko říct, ale já bych nechtěl, aby chodil na stejnou školu, jako jsem já. To není úplně ideální, když učitelé mají svoje děti na škole. Alespoň podle mého názoru.

A potatil syn? Míří třeba ke stejné kariéře?

Ne, on vůbec jako. Jeho humanitní obory nezajímají. Jeho zajímá matematika, přírodní vědy.

Učení? Lepší než masový hrob.**Jak dlouho učíte? A máte pocit, že se studenti za tu dobu změnili?**

Já učím od roku 1991 a to je šíleně, šíleně dávno. A studenti se určitě změnili.

Myslíte, že změna je k lepšímu nebo k horšímu?

Těžko povědět. Změnila se doba. Dřív vůbec neexistovala tahleta media, chytré telefony atd. Z mého pohledu se změnili asi k horšímu, ale nevím, jak je to objektivní pohled. Ta doba je tak jiná, že to jako těžko srovnávat. Lidi vycházejí z toho, co samozřejmě zažili. Já vycházím z toho, jak vypadalo gymnázium za mě. Což je teda jako hrůza, když to srovnám.

Když jsme u těch studentů, co si myslíte konkrétně o studentech Postupický? A učíte tu rád?

To bychom asi museli opravdu rozlišovat, brát to případ od případu. Máme tu studenty určitě jako chytrý, snaživý. Na čtyřletém studiu máme leckteré velmi, velmi průměrné, no. Já jsem na Postupický asi rád. Jsem tady od roku 1992, neodešel jsem, tak jsem tu asi rád. (smích)

Na jaké škole jste učil před Postupickou?

Učil jsem rok na základce.

A zjistil jste tedy, že Vám vyhovuje víc gympl než základka?

No, tak to určitě. Já myslím, že na základce to musí být teď peklo.

Učíte raději mladší studenty nebo třeba maturitní ročník?

Já učím radši určitě ty starší, protože ty primy jsou na mě hrozně živý a jak člověk stárne, tak opravdu ta jejich živost – těžko se s tím srovnat. Takže rozhodně ty starší.

Který z Vašich oborů učíte raději? Dějepis nebo češtinu a proč?

Určitě učím raději dějepis. Zaprvé, protože jsem ho měl vždycky radši a za další, protože vidím čím dál víc, jak je to učení literatury problematický. Jsou to všechno krásný knihy. A pak to mám předávat lidem, který vlastně ty knihy nečetli, někdy nechtou vůbec. Výsledek je asi jako oboustranně dost žalostnej. Já je otravuju a oni mě taky otravuju tím, ▶

Srdcem fotbalista**Jaké jsou Vaše koníčky?**

No, v poslední době už pomalu nic, ale hrával jsem rád divadlo. S tím jsem teda jako přestal. Hrával jsem taky rád některý sporty - třeba sálový fotbal nebo ping pong a to už taky nedělám. Takže koníčky jsem spíš jako měl, a tak nějak jsem na ně rezignoval.

A proč jste přestal hrát fotbal nebo třeba ping pong?

Tak není nějak prostor, no. My jsme to tady hrávali hodně na škole a to nějak skončilo.

Takže tady byl nějaký školní tým?

Tady bývával páteční fotbal, který se hrál léta. Pak nám tam v podstatě trochu znemožnili chodit, ale to bylo dílo minulého vedení. A taky jsme zestárlí a tak dále. Je to souhra mnoha faktorů.

Žádný comeback do fotbalu tedy neplánujete?

Ne, opravdu comebacky neplánuju. (smích)

A žádný skrytý koníček, jako třeba pečení nemáte?

To ne. Kuchyně mě opravdu nějak nenaplnuje. (smích)

Vzhledem k našemu zimnímu tématu - máte rád zimní sporty? Lyžujete třeba?

Už nelyžuju. Od té doby, co mi ukradli lyže, tak už jsem si nové nekoupil. Takže zimu mám rád, lyžoval jsem, ale už nelyžuju.

jak je to nezajímá. Máme tady tedy krásnou látku, s kterou to ústí úplně do ztracena. Já mám čím dál víc nejistotu, jakým způsobem vlastně tu literaturu učit a zdali to vůbec má nějaký smysl, ta klasická výuka literatury.

Chtěl jste být vždy učitelem nebo jste zvažoval i něco jiného?

Já, popravdě řečeno, jsem chtěl být spíš doktor, ale v časech toho končícího komunismu bylo hrozně těžký se na tu medicínu dostat. A v okamžiku, kdy jste vlastně nesložili zkoušku na vejšku, to znamenalo dva roky vojny. Takže jsem si musel vybrat, jestli zkoušet tedy tu medicínu, na kterou bych se možná nedostal při těch jako tehdejších velkých nárocích. Tak jsem si vybral studium dějepisu, plus něco k dějepisu, no. Tam byla větší šance se dostat na tu vejšku a vyhnout se teda jako taky tím tý dvojočnické vojny. Chtěl jsem tedy dělat spíš tu medicínu, ale dělám toto.

A určitě jste měl nějaká očekávání od práce učitele, tak by nás zajímalo, jakožto třeba potencionální budoucí profesorky, zda se Vaše očekávání splnila, nebo zda vám tato práce přinesla spíš zklamání?

No, tak jako mě to poměrně dlouho docela dost bavilo, ale v poslední době nastupuje jakási únava. Ale tak asi mě to úplně nezklamalo. Mohlo to být mnohem horší. Já jsem jako poměrně zase skromný. Vždycky si uvědomuju, jak špatně jsou na tom leckterý lidi, tak na tom nejsem zdaleka tak zle. Kolik lidí skončilo někde v masových hrobech atd., tak já to mám skorem jako křížkový lázně tady. (smích) Zatím ani hrob, ani masový.

Spíše vzorný student

Chtěly jsme se Vás ještě zeptat na Vaše mládí. Jaký jste byl? Jestli jste byl třeba rebel a jezdil na motorce nebo něco takového?
(smích) Tak já jsem popravdě řečeno opravdu žádný rebel jako nikdy nebyl. Já jsem byl asi docela takový ten hodný student, ač jsem i na gymnáziu byl často napomínán. Ale myslím, že jsem byl spíš ten hodnější student.

A za co jste byl třeba napomínán?

Byl jsem občas napomínán za nemístné poznámky. Zas ale jako v kontextu těch osmdesátých let. Dneska bych byl určitě ten nejhodnější. Tehdy to ale byly nemístné poznámky.

Jaká byla Vaše první láska? Vzpomenete si třeba na jméno a barvu vlasů?

Tak ježiš, jméno a barvu vlasů bych si asi pamatoval. No, to byly nějaký ty dívky na základce. To se mi úplně jako rozplynulo. Možná bych si to s námahou vybavil, ale asi to nejsou jako lidi, na který bych nějak dramaticky vzpomínal.

A na koho třeba takhle z mládí vzpomínáte?

Já vzpomínám spíš na nějaký kamarády, no. Protože většinou tyhle vazby mi připadají jako hlubší než ty milostný. Ty se rozplynou.

Milionář z kabinetu

Jak jste přišel k účinkování v „Postupickém milionáři“?

Tak já jsem byl vyzván panem profesorem Kaniou, abych se toho zúčastnil a neměl jsem s tím problém, tak jsem do toho šel. (Paní profesorka Stiborková, sedící s námi v kabinetu během rozhovoru, dodává otázku)

Takže ty jsi nebyl nejrychlejší v tom rozstřelu?

Ne! To samozřejmě bylo jako připraveno. To bylo domluveno. Bylo to, ale poměrně složitější, protože já jsem dostal ty otázky v půl desátý, takže jsem ten obsah věděl jenom tak jako velmi zhruba. Pak se to ještě upravovalo, tak jsme zkoušeli tak jako různě improvizovat. Jak jsme to zvládli, nevím.

My myslíme, že jste to zvládli velmi dobře. Když jste tedy vyhrál těch deset milionů, jak plánujete peníze využít?

No, já budu zvat opravdu ty kolegy jako na jídlo číslo čtyři, na to jídlo vyšší gramáže. Takže si budou moct vychutnávat vyšší gramáž, vyšší kvalitu a nějaký čas vydržet.

Tak to je šlechetné. A není na závěr ještě něco, co byste chtěl skrz SINGL sdělit studentům?

Třeba nějaké moudro pro nás do života?

To opravdu ne. Já žádná moudra nemám. To si musí studenti přijít sami na nějaká moudra životem. Nemám pocit, že musím lidem sdělovat nějaký poselství. ■

I černá barva je furt barva

V tomto článku nebylo ublíženo žádnému černochovi
Rasistům vstup na vlastní nebezpečí

ADÉLA BÍLKOVÁ

Nedávno jsem potkala gaye, který má tak moc hebké vlasy, až to není možné. Když jsem se ho zeptala, co používá, řekl mi, že používá kosmetiku z Lidlu. Prý v testech vyšla nejlépe.

Mám Lidl ráda, moje rodina tam nakupuje, spoustu dalších rodin tam nakupuje. Také si ráda prohlížím jejich letáky a hledám, kdy budou mít v nabídce ten super reprák, který vlastní můj kámoš.

No a někteří lidé v letáčích hledají, kdy bude v akci nějaký černochoch, kterého by si pořídili domů, aby za nimi zavíral dveře či jim sbíral bavlnu. Teda, tak by to asi vypadalo v době, kdyby všichni nebyli tolik vyjetí z toho, že tu máme uprchlíky, které jsme tu nikdy neměli a hlavně nemáme. Samozřejmě, že se to vylučuje. Jsme Češi. Rockzone tvrdí, že v každém je kus rockera. Já bych to upravila na to, že v každém je kus rasisty. Nebo rasistického rockera. Jen se u některých projevuje více, než u jiných.

A to by v tom byl černochoch, abychom se my, čecháčci, neozvali. Počkat, on tam byl. Nejdřív se to strhlo na Facebooku na oficiálním profilu Lidlu pro Českou republiku. Spoustu řečí o tom, že lidi nechťejí v letáčích žádné negry (ano, to slovo bylo použito). Lidl reagoval docela pohodově.

Reakce Lidlu na jeden z příspěvků

 Lidl Česká republika ●

Dobrý den, Bohuslavo, jsme v Evropě v 21. století, kde spolu soužijí různé rasy. A protože Lidl najdete také po celé Evropě, nevidíme rozdíly. Čím více ze světa totiž poznáte, tím větší toleranci vůči jiným máte. Proto jsou naši modelové ze všech koutů světa.

před 7 h · Už se mi to nelíbí · 21 · Odpovědět

Našli se i tací, kteří Lidlu zanechali povzbudivé zprávy.

Další zajímavá diskuse proběhla na Novinkách. Bylo to až tak zajímavé, až jsem se rozhodovala mezi drátem do oka a ampulkou s kyanidem.

 Marcela Balvínová, Květov
St, 4. ledna 2017, 19:13:16 | [Souhlasím](#) | [Nesouhlasím](#) | +8 / -15

Vážený Lidle, dokud nám budeš ve svých letáčích předvádět prádlo na černoších, tak si ho taky černochochům prodávej. Jestli ti tolik imponují, tak si postav své obchody v Saahaře a v džungli. Ode mne a moji rodiny do té doby neuvidíš ani korunu, sděluje řetězci jeden z pobouřených zákazníků.

Božeee můj, jestli je to výrok díky teroristickým útokům. Tak je to hloupost na entou. Za prvé ta teroristická svoloč má spíš míň hnědou barvu, prostě arabáčkou to af jsou odkukoliv. Za druhé to jsme teď jako rasisti a žádný černochoch nemůže být nikdy v mediích?

 Vladimíra Šístková, Jirkov
Čt, 5. ledna 2017, 19:00:30 | [Souhlasím](#) | [Nesouhlasím](#) | +16 / -5

"Lidl se ohrazuje, že je 21. století a Česko je součástí Evropy, kde žijí lidé různých národností i různé barvy pleti."

No ano. Ale proč jsem potom ještě neviděla leták, kde by byl Asiat? Nebo snad Vietnamci, Japonci, Číňané atd. nežijí v Evropě 21. století? Není to náhodou ze strany Lidlu rasismus?

Mám ale takový pocit, že lidi neví, kdo to oblečení šije.

Ta největší sranda ale měla teprve přijít. Petice za zrušení obchodního řetězce Lidl totiž vznikla záhy. Nevím, jestli to bereme opravdu vážně nebo si z toho jen děláme prdel.

Některé podpisy ale stály za to, aby se nad nimi člověk pobavil.

98 **Richard** **Ostrava** Stejně tam nemají Ostravar pro nezávislé umělce! Krajčo

105 **Heinrich Himmler** **Lüneburg** Ja chtěla pouze bílá rasa.

Nejsem si úplně jistá, jestli poskytnutí internetu široké veřejnosti, tedy každému, kdo má dvě nohy a dvě ruce, hlavně ty ruce, byl dobrý nápad.

Stejně jako jedna vlašťovka jaro nedělá, jsem si téměř jistá, že jeden černochoch v letáku nedělá Afriku z Evropy. ■

Jednorožci mezi námi

MARKÉTA MATĚJOVÁ

Na první pohled je nepoznáte. Nezáří bělostí svatebních šatů, nemají zlatou hřívu, neřhtají. Ovšem pod rouškou noci se setkávají na fórech, ozáření světlem monitorů. Provází je sladká vůně cukrovinek a apatický nezám o porno. Pozor, asexuálové se blíží!

Asexualita je absence sexuální přitažlivosti ke všem pohlavím. Asexuál se neohlédne za mužem, ženou ani kýmkoliv jiným. Jsou to tedy stvoření dnešní společnosti tak popíraná, že je můžeme přirovnat právě k oněm mýtickým jednorožcům. Na druhou stranu, o jednorožcích většina z nás už slyšela. O asexualitě pravděpodobně nikoliv.

Ale vždyť to není možné!

Každého přeci něco rozpaluje, každý chce sex! No, ne každý. Navíc asexuálů je celá řada, přičemž ani jeden není jako druhý. Někteří jsou zhnusení při představě sexu, jiným je to vcelku jedno.

Asexuál nepocituje sexuální přitažlivost. To ovšem neznamená, že se bude při každém doteku odtahovat, objímání a někdy i líbání je pro mnoho z nich příjemné. Jak bylo jednou hezky řečeno na asexuálním fóru: *If you don't touch my genitals, we are cool.*

Samozřejmě pokud někdo nechce mít sex, neznamená to, že se nedokáže zamilovat. Přeci jen, když může mít někdo sex bez lásky, tak může být i láska bez sexu, ne?

Prsten moci a výskyt

Podle odhadů je asexuální asi 1% populace. Takže pokud jste někdy potkali vegana, je dost možné, že jste narazili i na asexuála. Největší problém, kterému tato menšinová sexualita čelí je nedostatek informovanosti – proto také ani asexuálové často neví, že jimi jsou.

Aby se asexuálové mohli navzájem poznat, tak začali nosit černý prsten na pravém prostředníčku.

Sdružují se většinou na internetu, přestože jsou i (u nás spíše jen

pokusy o) srazy. V roce 2001 byl spuštěn web *Asexual Visibility and Education Network* – zkráceně AVEN. Tato stránka je takovým základním kamenem a má i svou českou podobu s hezky českým fórem. Ovšem existují i skvělé stránky na facebooku s deseti tisíci fanoušky – například *Asexual ACES* nebo *Asexual Humor*.

Situace, kdy bude vaše zdraví ohroženo

Jako každá menšina, i asexuálové slyšají hlášky, které je rozpalují do běla. Ty nejčastější (a také nejotravnější) jsem zde vybrala:

Až potkáš toho pravého/tu pravou, tak se to změní! – Nezmění.

Mohl by se tu objevit Chris Hemsworth nebo Kim Kardashian a asexuál by stále necítil nejmenší ždíbec potřeby s ním spát. Tedy, možná by se daná televizní hvězda hodila jako ohříváč postele při sledování filmu, ale pouze pod podmínkou, že bude celou dobu oblečená.

Ještě jsi to nezkusil/a – V tom případě by všichni heterosexuálové měli zkusit sex se stejným pohlavím, aby svou heterosexuálnost řádně ověřili.

Vždyť jsi měl/a sex! – Asexuálové mají erotogenní zóny a genitálie, takže ano, sex mohou mít. Ovšem necítí potřebu ho mít, protože je nikdo nepřitahuje. Pokud sex měli, nebo mají pro potěšení partnera, tak to nedělá jejich sexuální identitu nikterak méně platnou.

Víra v lepší zítřky

Na světě se vytváří nová slova pro skutečnosti, které zde již dávno byly – asexualita není výmyslem 21. století. Ovšem díky otevřenější společnosti a internetu si lidé uvědomili, že nejsou sami. Jako každá menšina odlišující se proti většině čelí nepochopení a nesouhlasu. Být asexuální není privilegium ani volba – je to, kým jste. A co má člověk dělat jiného, než být sám sebou? ■

Samurai

Vojta Jedlička, jinak známý jako *Lord* nebo pod svým pseudonymem *Samurai*, je nápadně nenápadný druhák, který si plní svůj neskromný sen – dělá hudbu.

TOM MALIMÁNEK

Jeho hlas si určitě pamatujete z loňské Akademie jakožto hlas profesora Fouska. A tenhle hlas můžeš slyšet v originálním rapu kluka z Postupický.

Ať je tenhle young bad kid pro tebe still unknown, nebo s ním dáváš late night vibes, rozhodopádně si přečti tenhle rozhovor!

Začnu tou nejprostší otázkou: Proč děláš hudbu?

Tak hudbu dělám, protože mě to baví. Od mala jsem na něco hrál, takže tohle je asi jenom jiná forma projevu.

A kdy přišel ten zlom, nápad projevít se (jak říkáš) jinak - rapem?

Zlomilo se to nějak před víc jak rokem, minulej rok v říjnu. Napsal jsem pár sranda textů a lidi okolo mě říkali, ať něco z toho nahraju. Takže nějak takhle jsem začal.

Takže si jen vzal beat, mikrofon a do toho zajel text, easy. Nebo ne?

No, nebylo to tak jednoduchý. Muselo se všechno zařídit. Prakticky jsme nevěděli, co děláme, když jsme to celý před rokem s Kubou Bielikem dávali dohromady. Museli jsme se pomalu postupem času všechno naučit. Řekl bych, že zatím umíme jenom určitý základy, ale už to nějak zní....

Co se teda od té doby změnilo?

Změnilo se vlastně všechno, všechno se to posunulo o trochu dál. Texty jsou propracovanější, hodně jsem se vypsal. Co se týče techniky, tak jsem vyměnil mikrofon a naučil jsem se masterovat tracky a celkově jsem se naučil, aby to ve finále neznělo tak jednoduše jako předtím, ale pořád mám co dohánět.

A beaty?

Dřív jsem beaty bral z internetu. Co mi sedlo, to jsem použil. Teď mi poslední dobou dělá beaty Lucas Appolonio, kterej vlastně produkoval celý moje nový EP Latenightvibes, který právě teď v lednu vyšlo.

Nový EP .. Kolikátý? Znáš několik songů od tebe, ale mám v tom trochu guláš...

EP jako takový je to první. Je to první projekt, kde mám všechny beats svoje (respektive udělaný pro sebe). Je to 3. projekt za cca 3/4 roku co jsem začal nahrávat. První vyšel někdy v květnu minulého roku, byl to mixtape YoungBadKid, a druhý mixtape StillUnknown vyšel v říjnu. Mezitím jsem měl ještě nějaký freetrack, který nepatřel do žádného projektu a pár nevydanejch tracků, který si nejsem jistý, jestli chci někdy vůbec vydat.

Konečně mám jasno.

Znamená to, že bude křest?

Nechci říkat úplně křest, protože mi to přijde zbytečný, ale nějaký koncert bude a to brzy – prvního dubna. Je to ve fázi domlouvání, tak snad to nebude apríl.

Když jsem byl já na tvoji show, spolu s Kubou, Tomášem, Ferdou i dalšíma, předčilo to mé očekávání.

Jak moc tě baví dělat koncerty?

Hrozně moc. Člověk fakt cejtí tu energii z lidí. Vidí v reálném čase, že to lidi baví.

Je to jeden z aspektů, co mě nutí zlepšovat se. Do budoucna chci mnohem víc propracovaný shows, aby si to lidi pořádně užili a vyřídili se v moshpitech.

Máš taky zkušenost z trochu jiný show - benefice pro Food Not Bombs. Co to bylo vlastně za akci a jaká to byla zkušenost?

Zkušenost to byla dobrá. Byl to první koncert, kterej jsem si nezařizoval sám. Jsem rád, že to bylo pro dobrou věc a že se taky vybralo docela dost peněz, který šly na jídlo lidem bez domova. Hlavně díky tomu mě (pravděpodobně) budeš moct vidět na festivalu Žižkovská noc. Pak mám dohodnutou účast v dubnu na ještě jednom festivalu, ale to je ještě stále ve fázi příprav.

Když člověk tvoří, často se setkává s lidmi, kteří mají neustálou potřebu jet hate. Je tomu tak i v tvém případě?

Jo, samozřejmě, to k tomu patří. Ale převažují pozitivní ohlasy.

A co lidi ve škole?

Jako většina lidí asi ani neví, že něco takového dělám. Nesdílím svoje věci na svém

profilu a nějak to lidem na potkání neříkám. Lidi, co mě poslouchaj, mě čas od času zastaví a pocení nověj projekt nebo track.

A když tě někdo chce začít poslouchat, sledovat, znát všechny news, kde se o tobě dozví?

Na facebooku mě můžou najít jako Samurai Rider nebo na soundcloud u pod nickem samurai.

No a na závěr, máš nějakou podprahovou informaci pro fans?

Vyjde limitovaná edice CDs s nejnovějším EPíčkem. Já to původně dělat nechtěl, ale kámoši se mě na to pořád vyptávali, tak mě to donutilo se nad tím zamyslet. Samotnýho mě to překvapilo, že to někdo chce. A jako hodně mě to potěšilo.

Tak já Ti děkuju za rozhovor, těším se na CD a hlavně na koncert! Uvidíme se o velký přestávce... :D ■

- Samurai Rider- @samuraiskrr
<https://soundcloud.com/fatsamurai-195054472>
- <https://soundcloud.com/lucas-app-1>
- Lucky Jamesons- @luckyjamesonsorofficial
 <https://www.youtube.com/user/LucasVlogsCZ>

Vánoce jinak

jak to vidí v Nizozemsku

MARTY JANÁKOVÁ

Všichni známe naše typické české Vánoce. Pořád to samé dokola. Kapr, bramborový salát, Ježíšek, dárky, stromeček a tak dále.. Zajímalo mě, jak to vypadá jinde, a tak jsem se zeptala svého nizozemského kamaráda, se kterým jsem si o našich a jejich Vánocích (nebo o tom, co má k našim Vánocům nejbliž) popovídala a vše zjistila.

V Nizozemsku nerozdává dárky ani Ježíšek, ani Santa Claus, u nich je to Mikuláš, který přichází 5. prosince. Jasně, to není takový

rozdílný. Náš i jejich Mikuláš je starý, vousatý, s čepicí, knihou, holí a pomocníky. No ale asi u těch pomocníků podobnost končí. Anděly a čerty vystřídali tzv. černí pomocníci (skřítci) a ano, jsou opravdu černí. Jejich Mikuláš je totiž ze Španělska a vozí s sebou pomocníky z Afriky. A nebo bych měla říct otroky? Někteří Nizozemšťané si ale na černochoy stěžovali z rasistických důvodů, a tak se otroci později změnili na svobodné lidi umazané od sazí.

Aby příslušníci Nizozemska náhodou neunikli stereotypu, šetří i na Vánoce. Místo stromků s velkou nadílkou pod nimi, používají boty. Jo, taky jsem si říkala, že se jim do

toho vejde sakra málo věcí. Kamarád to ale ospravedlnil tím, že používají velké boty a stejně, nebudou přece utrácet za dárky pro jiný lidi. Ok no. S tímhle by u nás nepochodil. Samozřejmě každá rodina si dárky dává jindy. Někteří 5. a někteří 24., ale nikdy ne oba dny.

A co se týče jeho pohledu na Vánoce v Čechách? Musím říct, že jsem z něho moc rozumu nedostala, protože po tom, co jsem mu řekla, že nám dárky nosí „baby Jesus“, dostal neuvěřitelný záchvat smíchu a šlo to do kopru. Nevadí, snad to na článek stačilo. ■

Weedkovice

aneb možná přijde i Kouzelník

TOM MALIMÁNEK

Pondělí, 30. ledna 2017

Uzávěrka byla 13. (jasně že pátek) a tím jsem si předem omluvil, že uzávěrku jako šéfredaktor prostě nemůžu stihnout. Pak víkend na Chotouni se žlutou instruktorskou bundou, horský teambuilding Singl redakce, svůj maturitní ples včetně afterparty jsem taky zvládnul a následoval čtyřdenní výlet do snowparku. No a kde se vzal, tu se vzal konec ledna.

Úterý, 31. ledna 2017

Že bych zvládl napsat o Vítkovickém snowparku do konce ledna?

Snowboarding je sport skýtající spoustu krás, možností, bezpečí v nebezpečí, kreativitu, náročnost i pohodu.

Je to nekonečná příležitost se dále zlepšovat a posouvat své osobní hranice umu i strachu. A dříve nebo později vám třeba už nebude stačit sjíždět si sjezdovku sem a tam, furt jen nahoru a dolů, oblouček jeden, druhý, třetí... (stejně to je absurdní zábava – nechat se vytáhnout na kopec, sklouznout ho dolů, a to samé pořád dokola) No a pokud v sobě naleznete alespoň špetku chuti po vzrušení, trochu té odvahy a kapku bláznů, okuste něco málo z freestylu. Buďte free a mějte styl. Nebo ani ten styl mít nemusíte, prostě jen blbněte.

Pořád úterý

Zajímá snad někoho ve škole freestyle snb? Weedkovice? Kouzelník? Když ne, tak začne. Aspoň někoho.

Když mi bylo skoro šestnáct, objevil jsem v sobě touhu zkusit na snowboardu něco víc, než jen obloučky a ollie. A když jsem zjistil, že existují něco jako freestyle snowboard campy, bez váhání jsem se přihlásil a s pár kámošema vyrazil do hor. Vítkovice v Krkonoších jsem nikdy dříve nenavštívil. S partou

snowboardistů jsem bydlel ve škole (tamější škola má zařízení ubytko na půdě) a den co den jsme vyráželi do snowparku učit se nové triky a neustále zlepšovat techniku. A také jsem zde oslavil své šestnácté narozeniny. Další rok potom sedmnácté, pak osmnácté a letos na tom samém místě oslavím i devatenácté.

Sedm večer

Hej, co to kecáš, to nikoho nezajímá. Je to ale vtípná souvislost, ne?

Letošní výlet byl už velmi dospělácký. Přijeli jsme autem, ubytování jsme měli

u našich starých známých Klímáků v jedinečném Snowboard Freestyle House, noci jsme již nekončili v ranních hodinách a na svahu jsme byli téměř s první kotvou. Také jsme si postavili zábradlí na zahradu a následný skok přes ovčín. A já začal vnímat už první den, že mi tu zkrátka nic nechybí...

Abych vám dokázal přiblížit atmosféru Vítkovic – je tu jedna kotva, která vede skrz jeden z nejlepších snowparků v ČR (a to letošní set-up byl fakt luxus!), cestou nahoru pozorujete všemožné ridery, kteří jsou často o poznání lepší, a tak vás vědomě či nevědomky

motivují k tomu se zlepšit. Cestou dolů máte nepřeborné množství překážek, skoků, railů, beden a dalších nesmyslů. Ať jste v parku poprvé nebo si už zkoušíte bs 270 na fs boardslide a 270 ven, vždy si najdete tu svou lajnu.

A až přijde hlad, bolest nohou nebo jen chuť na pivo a párek, máte dvě možnosti – Je tu prosklený altán, jakože asi restaurace, ale já tam nikdy nebyl. Už na první pohled mě totiž zaujaly dvě maringotky spojené ve tvaru písmene L s nasprejovaným nápisem „Pizzeria u Kouzelníka“. Kolem spoustu prken, dřeva, lidí, vůně jídla, kouř z udirny... To vše vykresluje jedinečnou atmosféru tohoto podniku. Například stůl je ve skutečnosti starý snowboard položený na čtyřech sudech od piva, zamykání je řemínek z vázání, špejle držící obrovský burger pohromadě

je právě uštipnutá tříska ze špalíčku...

A abych byl upřímný a skromný, lepší burger jsem nikdy nikde neochutnal. Pizza je neuvěřitelně výtečná, no a pivo, to Kouzelník točit skutečně umí. Vykouzlí vám nejen úsměv na tváři, ale i orgasmus chuťových buněk.

Osm večer

Proč je to tak daleko, chci ten burger. Nebo steak u Klímáků. Spot u Klímáků. Chci zpátky!

Čtvrtou hodinou odpolední končí i možnost nechat se vytáhnout kotvou vzhůru, a tak vyrážíme k našemu nejluxusnějšímu ubytování v Krkonoších – Freestyle Snowboard House u dvojčat Klímů.

Středa, 1. února 2017

Tak ten leděn už asi nestihnou...

Tím však naše ježdění nekončí. Včera jsme celé odpoledne až do noci nelenili a odvedli skvělou práci hodnou profesionálních shapers – postavili jsme si rail, skok na ovčín i dopad. Nikdo zkrátka nemá lepší zahradu než Klímáci. Pár kroků do kopce, zapnout vázání, nadechnout horský vzduch z modré oblohy, rozjet se, skočit do boardslidu, připravit na pořádný ollie, skočit na střechu, dát tailgrab přes ovci a zabrzdit před stěnou chaty. No kde jinde tohle zažijete?

Už je tma, hlad a žízeň. Tak pro dnešek končíme, posadíme se hned vedle fotbalku, maminka dvojčat nám připraví báječný steak, Janek natočí piva... Sníme vše a o všem, co budeme skákat zítra. Ovšem když energie dole je, tak se doleje. A k tomu jsme pořád zbrklý. Pak už jen zkouška stability na indoboardu před spaním a další den nás čeká čerstvě upravený park. Jestli tohle není ráj, tak chci raději do pekla. Tak to jsem zvědavěj, koho Weedkovice zaujmou. Aspoň, že máme pěkný fotky. ■

Nový rok-nové já?

je opravdu tak těžké, stát se lepším člověkem?

ANETA JAGSCHOVÁ

*Ty sis řekl, že vše se změní,
že zmizí všechn vztek a klení,
že tvé sliby nevyumizí
- začínáš rok s jasnou vizí*

..
*Konec ledna
a koukněme se zpět.
Nebylo zbytečných
těch pár vět?
- pár vět o tom,
že všechno bude letos jinak.
Přiznej si to,
vždyť se chováš jak maniak.*

Začala jsem svou dva roky starou básničkou, která vyjadřuje celkem pesimistický postoj k novoročním předsevzetím a jejich plnění. Spousta lidí se asi s touto myšlenkou ztotožní a zmiňovaná předsevzetí vidí, jako zbytečnou a předem beznadějnou záležitost. Ostatně, jako dříve já. Letos jsem ovšem před příchodem roku 2017 začala svůj názor přehodnocovat a řekla jsem si, že první stránka nového diáře je přece jen možná dobrá příležitost pro dlouho odkládanou změnu. A když historie novoročních předsevzetí údajně sahá až do dob Římské říše, asi na nich něco bude.

Podle průzkumů vypadá žebříček nejčastějších novoročních předsevzetí v české republice asi takto:

1. Zhubnout
2. Přestat kouřit
3. Začít cvičit, běhat
4. Jíst zdravě
5. Najít si lepší práci
6. Přestat utrácet
7. Začít se učit, nejčastěji cizí jazyk
8. Najít si více času pro přátele a rodinu

Nezáleží na tom, zda máte ve své mysli touhu po změně jedné z těchto nejčastěji řešených záležitostí, nebo by vám jen udělalo radost, kdybyste se zbavili své malé závislosti na barevně zdobených, sladkých donutech, sociálních sítích nebo počítačových hrách. Pro všechny existují stejné pomůcky, jak svého cíle dosáhnout a dostat se mezi ty vyvolené, kterým se povede své novoroční předsevzetí splnit. Pokud máte právě na svém seznamu měsíc stará nedodržená předsevzetí, níže uvedené rady, které jsem různě posbírala, vygooglila a vyzkoušela i na sobě, by vám třeba mohly pomoci vést boj se svými zlozvyky a nezvyky znovu a úspěšněji. A pokud jste jeden z té množiny lidí, kteří nevěří, že by mohli nějaká předsevzetí splnit, tak třeba pochopíte, že až tak těžké to není.

Buďte konkrétní. – Pokud si řeknete například: „Letos zhubnu.“ Moc určitý cíl to není. Stanovte si přesně (pokud jde třeba právě o shazování váhy) kolika přebytečných kil se chcete zbavit a za jak dlouho. Samozřejmě to musí být reálný cíl. Kdybyste si stanovili cíl například: 20 shozených kil za měsíc, nebylo by ve vašich silách ho splnit a akorát by vás frustroval.

Řekněte o svém odhodlání okolí. – Nechcete se ztrapnit a shodit před přáteli, že ne? Když se svěříte kamarádovi ze třídy, že přestáváte kouřit, bude už přeci jen těžší své předsevzetí porušit a tu jednu výjimečnou cigaretu si před školou dát. Nebudete se totiž muset ospravedlňovat už jen před sebou, ale i před soudy jiných a řekněme si to upřímně, nikdo nechce vypadat jako slaboch nebo mluvka.

Jděte na to pomalu. – Je velmi obtížné změnit něco zásadního ze dne na den a pokud nejste šťastlivec obdařen velmi silnou vůlí a sebekontrolou, pravděpodobně to nezládnete. Když si ale naplánujete postupnou cestu ke svému cíli, je velmi velká šance, že se vám k němu povede dojít. Když chcete třeba vyřadit ze svého jídelníčku sladkosti a dosud jste byli zvyklí jíst balíček bonbonů každý den, snižte to třeba na půlku balíčku denně, potom jeden bonbon denně, potom jeden bonbon každý druhý den ... a „Olalá!“ najednou jste na nule a uvidíte, že vám ta změna ani nebude připadat tak drastická.

Mějte cíl stále na očích. – Důležité je si své předsevzetí stále připomínat. Dejte si například upomínku do mobilu, tematický obrázek na tapetu počítače nebo lísteček do peněženky a stále si připomínejte důvody, proč chcete svého cíle dosáhnout.

Nenakládejte si toho na sebe moc. – Na změny se musí postupně. Nikdo nemá v zásobě tolik vůle, aby zvládl najednou odolávat desítkám pokušení a nutit se k desítkám nových činností. Naše předsevzetí si potom zbytečně „konkurují“ navzájem a pak to může vést k tomu, že nesplníme žádné z nich. A přitom by stačilo si místo patnácti změn předsevzít jen dvě a za nějakou dobu přidat další. Pokud máte pocit, že potřebujete hodně větších změn, zkuste si třeba přidávat po jedné za měsíc.

Stanovte si krátkodobé cíle. – Spoustou lidí ověřená a dle mého názoru nejúčinnější pomůcka. Když si řeknete: už nikdy nesním celou tabulku čokolády najednou, pravděpodobně tomu neuvěříte. Když ale ráno při čištění zubů sami se sebou uzavřete dohodu, že dneska nesníte celou tabulku čokolády, už to tak nereálně nezní, že? Když potom tyto malé dohody budete se svým pokaštilským já uzavírat každé ráno, časem si zvyknete a už vás ani nenapadne, že jste někdy měli představu, že byste nedokázali odolat.

**Takže hlavu vzhůru, sebrat vůli a s chutí do toho!
Mít ze sebe dobrý pocit je přeci krásné, nemám pravdu?
Na změnu nemusíte nutně čekat do dalšího ledna!
Přeji hodně štěstí a pevné nervy. ■**

rozhovor

Rozhovor s paní Olgou

alias „ta hodná vrátná od vedle“

JAKUB BIELIK

V minulém čísle jste měli možnost počíst si rozhovor s panem školníkem. V tomto čísle budeme pokračovat v rozhovoru s dalším velice zajímavým zaměstnancem naší školy a to s paní Olgou alias „ta hodná vrátná od vedle“. Doufám, že se o ní dozvíte spoustu nových a zajímavých informací, které i mě poměrně dost zaskočily.

Dobrý den, abychom začali zlehka, tak se Vás zeptám, jak dlouho pracujete na Gymnáziu Postupická?

Na Postupické pracuji již deset let, za tu dobu prošla škola spoustou změn. Už to není zrovna nejkratší životní úsek.

To teda, pokračujeme... vycházíte dobře se studenty a učiteli?

Sama za sebe doufám, že ano. Zatím jsem na sebe neslyšela žádné stížnosti, takže si vážně myslím, že jsem se všemi za dobře.

Dáme si taky jednu otázku z rozhovoru s panem školníkem. Nevadí Vám denně milionkrát říkat „Dobrý den,...“; „Na shledanou...“ nebo neustále dokola otevírat dveře?

Po těch letech už si člověk zvykne, navíc jdu ráda příkladem, takže mě to fakt ani netrápí. Skoro by ta práce bez toho všeho byla hrozně nudná. Je pravda, že občas když jsem nemocná, tak je to všechno o dost víc náročné, ale i tak se furt držím svých zvyků. Navíc studenti mě většinou zdraví první, což

je od nich milé a já vlastně tím pádem pouze odpovídám...

To naprosto chápu. A co tedy děláte mimo Postupickou?

Můj druhý život se točí kolem kosmetiky, je to můj koníček. Dělam vizážistku, mám i nějaké přednášky a mám na starost praxe. Další věc, které se věnuji, je nadace vyučující děti z dětských domovů.

Teď zase z jiného soudku... Kdybyste měla možnost, měnila by jste povolání?

Myslím, že takhle jsem vytížená dost. Navíc moji momentální práci, kterou bych chtěla dělat, dělám o víkendech. Ještě k tomu tuto práci na Postupický už jsem si nějak nechala přirůst k srdci, takže bych neměnila...

To je hezký názor na věc. Když jsme u toho povolání, co za povolání jste chtěla dělat v dětství?

Haha, jako malá jsem chtěla dělat ve zdravotnictví, nejspíš zdravotní sestru. Nevím proč, prostě mě to nějak lákalo.

Zajímavé... no a bohužel tady máme poslední bonusovou otázku. Jdete na ples?

Ráda bych, bohužel na ten den už mám dlouho dopředu plánovaný program, který bohužel nemůžu vynechat. Snad v příštím roce nebo budoucích letech půjdu, uvidíme...

To je škoda....a je ještě něco, o čem byste se chtěla podělit?

Tak mě akorát napadá, že jsem proti euru, ale pro českou korunu. A taky se mi nelíbí přivaly imigrantů.

A to je bohužel vše, co jsem na paní Olgu měl nachystané. Doufám, že Vás zaujala alespoň z poloviny jako mě. ■

A dáme si tady rychlý mini kvíz:

Sobota x Neděle

Sobota, neděle je až moc namáhavá...

Dopoledne x Odpoledne

Dopoledne, to jsem víc čilá...

Jaro x Léto x Podzim x Zima

Jaro a podzim, jsou nejpříjemnější...

Moře x Hory

To si neumím vybrat, mám ráda obojí...

Kafe x Čaj

Kafe ráno a čaj odpoledne...

Rum x Vodka

No, když si musím vybrat, tak spíš rum, nejlíp Kubánský alá Cuba Libre...

Pivo x Víno

Určitě víno...

Vy x Školník

(SMÍCH)... tak samozřejmě zbožňuje obě varianty...(SMÍCH)

Šj x Nj x Fj

No, učila jsem se německy, ale moc se mi líbí španělština...

Den x Noc

Noc a to po náročném dni...

Práce x Volno

Bude to znít divně, ale někdy se do práce i těším...

Mc'Donald x KFC x Burger King

Nejradši mám asi Burger King

Evropa x Amerika

Patřím mezi vlastence, takže asi Evropa, i když mě Amerika hrozně láká...

Štěstí x Rozum x Peníze

Rozhodně štěstí, když mám štěstí, mám logicky i peníze a tím pádem jsem i rozumná

Kraków

Kultura, wódka, romantika, horor

TOM MALIMÁNEK

Na pravidelných schůzkách časopisu se řeší všelijaké věci a často z toho vzejdou kdekjaké nápady. Ve víru řečí jsme došli k poznatku, že jsme si jaksí oblíbili cestování. A právě zde vznikl celý nápad. Já spolu s dalšími spoluredaktory, kamarády, spolužáky jsme měli před sebou výzvu – studentský výlet, jak se sluší a patří. Levně, zábavně, chytře. Nejlevnější, nejzábavnější, a tudíž i nejchytřejší volbou se nám zdál Kraków.

Po dlouhém plánování jsme byli konečně připraveni odletět autobusem z Florence. Autobus měl červenou barvu a velký bílý nápis „Polski bus“. Moc jsme mu nevěřili. Cesta to byla dlouhá, ale složení výpravy – já, Bielda, Miki, Nero, Anet, Kačka – se velmi úspěšně staralo o to, aby se nikdo nezačal nudit. Nikdo v celém autobuse. Na nádraží byla tma, brzké ráno, třeba pět minut po čtvrt na pět. Když jsme za nádražím uviděli červený blikající nápis non-stop, odvážně jsme přišli ke vstupu. Dveře byly jako kdyby mrtvé, šedé, osvětlené blikajícím nápisem bez bližší specifikujícího textu, co je vevnitř. Moc jsme tomu nevěřili. Za dveřmi však byli dva výherní automaty, dvě barové stoličky, ale ranní kávy bychom se nedoprosili. Ti odvážnější z nás si dali kávu v nádražním bufetu. Ani té se nedalo moc věřit. Časoprostor mezi brzkým ránem a dopolednem jsme vyplnili posezením v příjemné kavárně v blízkosti centra. Zajímavá perspektiva z pohledu prvního zákazníka na téměř stoickou ulici za okny. Po třech hodinách srkání kávy, zaplňování žaludků a psaní maminkám, že jsme v pořádku v Krakówě, jsme bez bázně vyrazili střemhlav do centra města. Tudy vedla naše cesta k přírodě. Přesněji řečeno, k přírodovědnému muzeu. Ano, skutečně, natolik jsme vzdělání chtiví, že přijedeme do cizího města a hned po snídani vyrazíme do přírodovědného muzea. Okay, pravda je, že jsme hledali atraktivně znějící podmořský svět, ten však byl zrušen před čtyřmi lety, venku byla zima, a tak jsme

vlastně neměli ani moc na výběr. Ale po tak náročné cestě a v našem stavu nás přírodní zajímavosti ohromily, očarovaly, div jsme se neproměnili v žabu.

Konečně jsme našli ulici s bytem, který jsme si u Pawla rezervovali přes Airbnb. Pawlův byt byl snad jediné místo, kterému jsme věřili. Dva pokoje, koupelna, kuchyň, kamna, blízký balkón... Nic ideálnějšího jsme si snad ani najít nemohli. V bytě se nám tak líbilo, že jsme ho opouštěli málokdy. Když už, tak to ovšem stálo za to! Kraków je skutečně nádherné město. Kdybychom byli všímavější a všímali si tak pozoruhodné architektury kolem nás tvořící romantickou atmosféru, mohli bychom obdivovat kulturně nejvýznamnější město Polska, jehož jádro je na seznamu světového dědictví UNESCO. Mohli bychom, kdybychom se věnovali něčemu jinému než smíchu. A jestli něco umíme, tak to smát se. Rád bych se s vámi podělil o všechny naše vtípky, momenty záchvatů smíchu nebo jen hloupého nekonečného úsměvu zírajícího na všechny kolem. Ale takové chvíle jsou nepopsatelné (či nepublikovatelné) a věřím, že spousta z vás je zná z vlastních zkušeností.

Co však možná neznáte, je strach. Nemyslím třeba strach z pavouků

Tma,
světlo,
postava nikde...

A v tu chvíli vás někdo chytí za nohu.

Konečně se vám podaří rozluštit kód na zámku, vběhnete do dveří, zabouchnete a je ticho. A začíná nový horor...

Byla to skutečně nezapomenutelná procházka starou opuštěnou fabrikou. Doporučuji to všem, kterým nestačí jen klidné vysedávání po kavárnách, nekonečné procházky či bezduché párty v klubu. Všem, kteří si rádi užijí nevsední zážitky a nebojí se bát.

Čekal nás již poslední večer, prvotní soutěž ve wódka-pongu, těžké ráno a cesta domů.

A já jsem velmi vděčný semaforům u autobusového nádraží v Katowicích. Jinak bych tu už (ještě) nemusel být. Červený Polski bus, kterému jsme tak nějak nevěřili už od začátku, se přímo před našima očima rozjel ze zastávky bez čtyř pasažérů – nás, co čekali na Kubovo pannini u bufetu. Vběhl jsem do silnice, ťukal na okénko řidiče a toho zastavila až červená na semaforu. Asi jsme nebyli nejoblíbenějšími pasažéry. To vše se odehrálo s bolestí hlavy, zmatenými

či z Petráškové. Ale takový strach, který prožívají postavy hororů, děti na táborových bojovkách nebo lidé, kteří procházejí *Lost souls alley*. Byl to neskutečně intenzivní zážitek strachu, napětí, adrenalinu, a tak trochu alternativního teambuildingu. *Lost souls alley* je dům (opuštěná továrna), kde je vaším úkolem projít několik místností, odemknout dveře po dveřích a k tomu všemu se neposrat strachy.

V jednu chvíli na vás ze tmy vyběhne cápek s motorovkou, jindy se objevíte tváří v tvář Bloody Mary a do toho máte s sebou jen velmi nespolehlivou baterku, která zhasne vždycky v těch nejhorších momentech. Všude tma, divný zvuky, záblesk světla a zase tma. Ve vteřině se opět zableskne a vyostří se silueta postavy.

a zpomalenými myšlenkovými pochody, rozostřeným vnímáním a tím divným přihloupkým úsměvem, který prozrazoval, že za sebou máme náročný, ale krásný víkend. Teambuilding se povedl, vztahy mezi redaktory rozkvetly. Studentský výlet splnil naše veškeré očekávání – spoustu zábavy za málo peněz. Ubytování přes Airbnb je ideální volbou. Polski bus pohodlný a levný (pro srovnání – Student Agency je o dost komfortnější, ale za ty ušetřené peníze to není žádná bída) a Polsko jako takové je úžasnou destinací po finanční stránce. Kraków se vším všudy hodnotím jako ideální město pro studentské cestování. A naši redakci nyní čeká zima v duchu teambuildingu v prostředí hor(orů?). ■

S dotekem rozdáváš barvy
S úsměvem tmou měníš ve světlo
S pohledem zapálíš oheň

BÁSNÍKOVA ABSENCE ZNALOSTÍ Z
PŘÍRODNÍCH VĚD

Slunce se barví krví,
Řeka se stává temnou hlubinou
Les popustil uzdu fantazii
Nebe není šedou pustinou

Můj fyzikální sešit
zažívá krize,
protože sděluji mu
pouze své vize.

V očích se zjeví jiskry
V tmavých koutech zmizel stín
Strachu oderveš drápy
A rozdupeš každý spleen

O nás, o nich, o životě,
O tom, jak pluje
život v mé kajutě.

Cítím, jak k povrchu se dere
Žhaví mi kůži, pálí v dlaních
Dech z plic i klid mi bere
Žár přání nevyslovených

Jak poběží, běžel, běží,
jak Praha je plná věží,
jak krásná je noc a kruté ráno,
jak moc mi bylo z hůry dáno.

-ANETA JAGSCHOVÁ

Zraky mé spatřily svět
Stíny pozbyly svou moc
Z ledu zbyly krůpěje
-ECW

LEDOVÁ KRÁLOVNA

Ona, ledová královna

S tělem zimní mapy

Mrazem jemně žíhaná

... avšak zničili ji lidské stopy

Bývala překrásná...

Teď roztráštěná nádhera

S propadlými stropy ze shora

Zbyly jen stříbrné střepy

Chci mezi vzduch a stromy

Ne mezi pach a domy

Ale spořilovské ovzduší

Už o kráse lesa netuší

Praha ukradla ho z náručí

Praha teď mu poručí

-KNEDLÍKY

KOLAPS NEBO LÁSKA?

Prsty, rty mi brní

Svět se točí

Obraz vlní

Hrozný tlak

Nejen v očích

Cit či zrak

Ať to skončí

Slyším šum

Nevidím už nic

Hroznej hic

bum

-MAKI VAŇKOVÁ

Kulturní přehled

co navštívit v únoru a v březnu?

ANNA STEHLÍKOVÁ

FILM

Paterson

– o řidiči autobusu Paterson, který řídí autobus v městečku Paterson, jeho dny jsou zdánlivě stejné – autobus, venčení psa, dát si pivo v místní hospodě a vrátit se k svoji ženě, která miluje jeho i černou a bílou barvu. Zdánlivě. Až na to že Paterson píše poezii a ta utváří to, proč je ten film zajímavý. Tím jak sám Paterson vnímá svět a jak si všímá lidí a jejich rozhovorů, drobných věcí, které jeho život dělají prostě krásným.

Jeden svět

– každoroční festival dokumentárních filmů o lidských právech, letošním tématem je: Umění spolupráce
– *menší kina po Praze - 6. - 15. března*

KONCERT/FESTIVAL

Lindsey Stirling

– *Forum Karlín - 28. února*
– *vstup: 840 Kč*

Žižkovská noc 2017 (Žižnajt)

– tři dny a noci z galerie do hospody, odtud do klubu na koncert českého nebo zahraničního interpreta všech možných žánrů a pak třeba na autorské čtení, to je největší klubový festival v České republice
– *23. - 25. března*
– *vstup: bude to laciný!*

MIX

Komentovaná procházka věnovaná graffiti a street artu v Praze zakončená přednáškou v muzeu

-prohlídku povede EPOS 257 (který se proslavil svým bojem proti reklamě v podobě střílení barev na billboardy)

-Muzeum hlavního města Prahy - 28.února: 16:30

-vstup: 60 Kč

Dyzajn market

- jaro - dyzajněři, workshopy, trochu hudby, jídla a pití, hodně lidí, ale fajn program na víkend - náměstí Václava Havla

- 18. - 19.března

- vstup: volný

Warhol a underground

- večer věnovaný 30. výročí úmrtí Andyho Warhola

- přednáška Rudo Prekopa Andy Warhol a Československo, nonstop promítání warholových filmů a

hudební produkce písní The Velvet Underground v

provedení Jihočeské filharmonie

- Divadlo Archa - 25. února

- vstup: 290 Kč

MÍSTO

Čítárna Unijazzu

Zazvonit na zvonek. Vyjít do nejvyššího patra. A jste v bytě.

Místo, kde si dáte čaj v puntíkovaném hrnku za 19 korun českých nebo pivo. Přelítnete očima aktuální výstavu.

Začtete se do vzkazů a básní na dveřích toalet (oblepeny papíry, které se obměňují). Zahrajete si 3D piškvorky. Proberete těžkosti života. Nebo tam jen sami strávíte tři hodiny čtením nebo jinou vysoce intelektuální činností. Prostě čítárna - zašívárna. Plus se tu promítají filmy, přednáší, čte se poezie.

Už je to tak známé, že tam občas to místo prostě nenajdete (viz foto).

Poesie v Crossu

„metro je anál města a my exkrementy”

ANETA JAGSCHOVÁ

Jak vidět neviditelné?

Je všude kolem nás. Cítíme ji někdy více, někdy méně. Vidíme ji, i když její podstatou je neprojevení se. Přála bych si psát o něčem krásném a vznešeném, jako je třeba láska. Přála bych si, aby mě i ta bila do očí, ale není tomu tak. Kolem sebe vidím samou ignoraci.

Známe to všichni. Sedneme si do metra, do autobusu, kamkoli, zapneme hudbu a jdeme si jen vlastní cestou za vlastním cílem. Utápíme se v myšlenkách a sotvakdy si všimneme, co se děje jen za sklem, natož kolem nás. Lidé okolo nás nezajímají. Staly se z nich dávno objekty, které se hýbou, jsou nám podobné a přinejlepším nás nezdržují. Ze společnosti se začínají stávat jen shluky jedinců. Bojíme se všeho neznámého a neodvažujeme se vyjádřit své názory, protože se pořád cítíme sami.

Odvykli jsme si pomáhat a zajímat se o druhé. Nejčastěji to pocítíme, když si stoupneme před třídu a máme prezentovat nějakou svou práci. Snad se na vás dívají alespoň vaši kamarádi. Zájem ostatních zůstal na obrazkách pod lavicemi. Nikdo vás neposlouchá, nikdo vás neopraví, když máte něco špatně, nikdo vám neřekne, co si o vašem názoru myslí. Nepomůžeme si navzájem rozvinout kritické myšlení, vždyť od toho tu je přece všemocný bůh se jménem od F. Emoce? Co to je? Proč mi tak nadáváš? Dostáváme denně naservírované chvíle, u kterých nás média přesvědčují, co si o nich máme myslet a jak se cítit. Následně nám za naše city někdo vydrancuje peněženky. Skutečné city jsou raritou a i láska je možná jen pověra. Odvykli jsme si už i nenávidět.

Je přeci mnohem snazší nic nevnímat a jít za cílem, kterým je alespoň průměrná práce kdesi v budoucnu a s jejíž pomocí budeme moci dovolit si od ní odpočinout.

Do hlavy je nám denně cpáno, že se musíme najít, že musíme poznat, kým jsme. Tak to mě radši dejte do místnosti, kde mě budou všichni nenávidět, než do té, kde mě budou lidé ignorovat. Když mě chtějí nenávidět, alespoň budu vědět, že tam jsem. Budu vědět, nad čím se mám při svých činech zamyslet. Ale když mě budou všichni ignorovat? Jsem tam vůbec? Kdo jsem, když jim nestojím ani za pocit? Já nevím. Jak dnes můžu vědět, kdo tedy jsem?

Dnešní společnost se stala až odporně neosobní. Už jsme si odvykli spolu mluvit, radši si jen píšeme a vynecháváme část komunikace, kdy vidíme skutečnou reakci lidí. Mnohdy už opouštíme i slova a vyjadřujeme se obrázky, fotkami a gify. Asi je to jen důkaz, že historie se opakuje a hieroglyfy přijdou zanedlouho zpět do módy. Jen si nejsem jistá, jak moc je retro ještě cool.

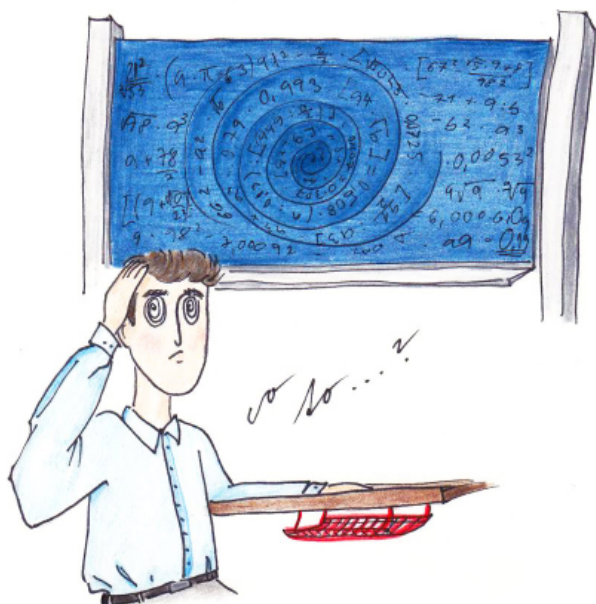
Nejlepší přezdívka

PÁJA SMÉKALOVÁ

Vždy, když se o hodině nudím, tak vytáhnu skicák a kreslím - většinou spolužáky při jejich denní rutině. Když se někdo tak moc snaží udělat výmyk, až už skoro visí za malíčky - a přiznejme si to, já ho neudělám vůbec - tak by bylo škoda

to nenakreslit! Skici se mi celkem nahromadily, tak proč je nevyužít? Na každém obrázku je určitý typ studenta - někde jich je, někde jen jeden, ale všichni mají všemožné přezdívky. Jeden typ se dá pojmenovat tisíci způsoby, ale originální a zároveň

vtipné přezdívky se shánějí jen těžko. Dál už to nebudu okecávat - ty nejoriginálnější a nejvtipnější přezdívky čeká odměna, stačí jen své nápady říct/napsat jednomu z redaktorů, a tadadadadá - další číslo S!NGLU a Brumík zdarma je váš :)

Všechno se to zase motá, příště fakt míň...
Ten, co to prostě vždycky přežene.

Už to skoro bude! Ta tyč tak klouže a bože, už zase mi Padají kalhoty...
Kdykoli jakkoli cokoli - když se to týká sportu, odpověď zní „ne, děkuji“.

Brrrrr zima zima zima!
Tílko, termo triko, mikina, dva
svetry (z toho jeden rolák)
a péřovka.

Tak ta je! A bože, koukej na ten...
Kam se hne, všichni se za ní
otáčejí
- jako ostatně vždycky.

/zvuk chrápání, který prostě nejde
napsat jinak než chrgrhhrgzsg/
K tomu snad ani není za potřebí
komentář.

**Snad ani nemusím dodávat, že ten Brumík za to fakt stojí!
(no a ten časopis samozřejmě taky!)**

Strančice

KATEŘINA SYPĚNOVÁ | VERONIKA DYBOVÁ

Jak zřejmě všichni víte, naše škola již dlouhá léta spolupracuje s dětským centrem ve Strančicích. Každoročně se tedy na naší škole pořádají různé sbírky a prodeje a před Vánoci se paní profesorka Theinerová a skupinka pár studentů do dětského centra vydá a předá celkovou částku, která se vybrala od profesorů a studentů. Letos jsme vybrali 9 800 Kč což je velice vysoké číslo a my dvě jsme letos měli tu možnost se do dětského centra také podívat.

Dětské centrum Strančice je stacionář, který byl založen v roce 1964 a má kapacitu 35 dětí. Momentálně je v DC 25 dětí. Personál se tam střídá po tzv. turnusech. Vychovatelky po sedmihodinových a zdravotní sestry po dvanáctihodinových. Sesterské směny se střídají den – volno – volno – noc a zase od začátku. Kdyby si tedy sestry neměnily směny, mohly by říct, co dělají 3. 8. 2019.

V pondělí 19. 12. jsme se vydali po dopoledním vyučování autobusem na nejbližší metro. Metrem jsme se dostali na Hlavní nádraží a odtud jsme poté vlakem odjžděli se smíšenými pocity směr Strančice. Když jsme dojeli do Strančic, šli jsme ještě kousek cesty pěšky. Když jsme dorazili do dětského centra, tak jsme byli hned mile přivítáni. Nejdříve nám bylo celé dětské centrum ukázáno a vysvětleno, jak tam vše fungu-

je, jak to tam chodí a co se tam děje. Naši prohlídku jsme začali nejdříve u nejmenších a postupovali jsme ke starším. Viděli jsme pokojíčky, relaxační místnost a hernu. Nakonec jsme si s dětmi hráli. Ale ještě byla k vyřízení jedna velice důležitá věc, a to předání peněz. Vydali jsme se tedy s paní profesorkou Theinerovou a ještě naším spolužákem peníze předat. Byli jsme velice mile přivítáni panem ředitelem MUDr. Pavlem Biskupem, který nám velice ochotně odpovídal na naše zvědavé otázky a tím nám pomohl s tímto článkem, za což jsme mu velice vděčné.

Zároveň také vzkazuje: „Jste šikovný děcka a jsme vám moc vděční za peníze, které jste nám přinesli.“

Poté už následovalo jen rozloučení s dětmi a následná cesta domů. Byl to pro nás všechny velký zážitek a vyvolalo to v nás uvědomění si toho, jak je zdraví vzácné a důležité.

Tímto bychom také chtěly poděkovat všem, kteří do sbírky přispěli a pomohli tak dalšímu dítěti. ■

toto číslo pro Vás připravili

Tom Malimánek

Anča Stehlíková

Kačka Pravdová

Adél Bílková

Anet Jagschová

Pája Smékalová

Knedlíky

Markéta Matějová

Maki Vaňková

Kuba Bielik

Verča Dybová

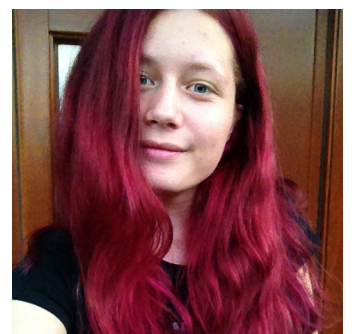
Kačka Sypěnová

Ema Kalivodová

ECW

Marty Janáková